29/10/2020

Εμείς μάθαμε μια άλλη Κύπρο

/ Γνώμες

- Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου

Εμείς μάθαμε μια άλλη Κύπρο. Την Κύπρο των ηρώων της ΕΟΚΑ και των αγίων. Του Κυριάκου Μάτση που απάντησε ευθαρσώς στον δυνάστη ότι «ου περί χρημάτων ποιούμεθα τον Αγώνα, αλλά περί αρετής». Του ήρωα πεθερού μου, Ανδρέα Παναγίδη, που απέρριψε τρεις βαλίτσες γεμάτες λίρες, μια για κάθε παιδί του, για να προδώσει τον Αρχηγό του Αγώνα. Της Λουκίας Παπαγεωργίου που έπεσε από τα πυρά των αποικιοκρατών, αφήνοντας ορφανά τα παιδιά της. Του Χαράλαμπου Καλαϊτζή από τον Κάθηκα της Πάφου, που επιτέθηκε εναντίον των άγγλων στρατιωτών, γιατί θεώρησε ότι πρόσβαλαν την τιμή της οικογένειάς του. Της μάνας των αδελφών Κάρυου από το Αυγόρου που καυχιόταν ότι «κάθε σαράντα τζι έναν γιον στέλλω εις την θυσίαν, τζι ελπίζω ότι γλήορα εν να'ρτει ελευθερία».

Εμείς μάθαμε μια άλλη Κύπρο. Του παππού Παναή του Ιλαμιού από τη Λύση και του παππού Χατζηφλουρέντζου από τη Μηλιά Αμμοχώστου, νοτιοανατολικά του Λευκονοίκου, δυο πνευματοφόρων γερόντων που έζησαν ασκητική ζωή στον κόσμο και καλούσαν τον κόσμο να ακολουθεί τον δρόμο του Θεού. Των βρακοφόρων

παππούδων μας που για να γλυτώσουν από τους ανάλγητους και ιδιοτελείς τοκογλύφους, ίδρυσαν και στήριξαν και διέδωσαν τον Συνεργατισμό, που ξεκίνησε στο Λευκόνοικο το 1909, από δυο πρωτοπόρους πνευματικούς ανθρώπους, τον νομικό Ιωάννη Οικονομίδη και τον δάσκαλο Μάρκο Χαραλάμπους, που σαν τον είδε στο ταπεινό γραφείο του, το 1911, ο πολύς Βλάσης Γαβριηλίδης, Διευθυντής της Ακρόπολης Αθηνών, τον παρομοίασε με τον Ηρακλή που σκότωσε τον λέοντα της Νεμέας του χωριού του, τον τοκογλύφο.

Εμείς μάθαμε μια άλλη Κύπρο. Του βρακοφόρου παππού που γονάτισε το 1960 έξω από το λιμάνι της Αμμοχώστου στο πέρασμα των στρατιωτών της ΕΛΔΥΚ που έφτασαν με το καράβι στο νησί μας, μετά τις συμφωνίες της Ζυρίχης. Παιδιόθεν με συγκινούσε αφάνταστα αυτή η φωτογραφία και κάθε φορά που βρίσκομαι στη λέσχη της ΕΛΔΥΚ μένω εκστατική και την κοιτώ. Και οποία τιμή, όταν σε πρόσφατη επίσκεψή μας στον Διοικητή της ΕΛΔΥΚ, μετά από πρόσκλησή του, μας ξενάγησε στο Μουσείο της ΕΛΔΥΚ και εκεί μας χάρισε αυτή τη φωτογραφία, καδρωμένη, να την έχουμε και να χαίρεται η ψυχή μας.

Εμείς μάθαμε μια άλλη Κύπρο. Τότε που κανένας δεν κλείδωνε την εξώπορτά του. Τότε που τη μεγαλύτερη αξία είχε η τιμή της οικογένειας και το καθαρό μέτωπο. Τότε που σέβονταν τον παπά και τον δάσκαλο. Τότε που ο ξένος ήταν σεβαστό πρόσωπο και ο Ξένιος Δίας τον προστάτευε. Τότε που οι γειτόνισσες φούρνιζαν και έστελλαν τα ψωμιά και τις πίτες τους πεσκέσι, τυλιγμένες σε καθαρή υφαντή πετσέτα, η μια στην άλλη. Τότε, που άναβαν τον φούρνο και όλες μαζί έβαζαν τα οφτά τους. Τότε που...αμέτρητα γεγονότα θυμίζουν την άλλη Κύπρο. Την Κύπρο της καλοσύνης, της αγνότητας, της αθωότητας. Την Κύπρο της προκοπής, της εργατικότητας, του καθαρού μετώπου.

Γι’ αυτό δεν πρέπει, δεν είναι δίκαιο να στιγματίζεται ο λαός μας όλος που παλεύει τίμια για να ζήσει τα παιδιά του, που ανασκουμπώθηκε μετά την εισβολή και την προσφυγιά μας για να επιβιώσει, που «τον έφαγε η Αραπιά», που ευτελίστηκε, που ταπεινώθηκε, αλλά έμεινε τίμιος και ανιδιοτελής. **Δεν πρέπει να διασύρεται έτσι στους διαδρόμους των ευρωπαϊκών γραφείων.**

Γι’ αυτό πολύ καλά κάνουν οι ευρωβουλευτές μας και τονίζουν ότι δεν είναι αυτή η Κύπρος και ο κόσμος της, όπως λοιδωρήθηκε από ξένα κανάλια. Δεν είμαστε όλοι το ίδιο. Οι πιο πολλοί είναι νομοταγείς και αντιδρούν σε κάθε προσπάθεια καταπάτησης του νόμου, πολλές φορές με βαριές συνέπειες.
Εμείς μάθαμε μια άλλη Κύπρο!